

community

Novoapostolska Crkva širom svijeta

02/2016/HR

Pobijediti s Kristom

Bogobožnost i pouzdanje

Služba Božja u Brazilu:
Ispovijedati vjeru

Iz Katekizma:
Sakramenti

Iz Katekizma:
Život nakon smrti

Novoapostolska Crkva
International

Bogobojaznost i pouzdanje

Draga braćo i sestre,

godina 2016. protiče pod geslom „Pobijediti s Kristom“. To geslo vrijedi također za naš svakodnevni život, pa možda čak i prije svega za njega. Takva rečenica ima mnoge nijanse; a ovdje želim istaknuti samo jednu njezinu značajku: za pobjedu s Kristom potrebni su bogobojaznost i pouzdanje. Bogobojaznost je poštovanje, strahopoštovanje pred Bogom, našim Stvoriteljem i nebeskim Ocem. U njega se želimo pouzdavati čitav svoj život, pa i kada dođu teški i mučni dani. S tim u vezi evo nekoliko primjera iz Svetog pisma:

Josip je zahvaljujući bogobojaznosti nadvladao grijeh. Kao pobožan čovjek bio je svjestan da ga je Bog gledao i da je bio s njime. Odupro se napasti, nije se upustio u vezu s tuđom ženom te je čak i u tamnici, zaboravljen od svih, ostao vjeran Bogu. Konačno je došao trenutak da ga je Bog oslobodio. Danas i mi znamo da Bog sve vidi i da sve zna. Izbjegavajmo stoga grijeh i pouzdajmo se u Boga: on nas neće zaboraviti!

Mojsije je bio čovjek pun pouzdanja u Božje dobre naume. Upustio se u borbu protiv faraona u kojoj barem u početku bio gotovo bez ikakva izgleda u pobjedu. Mojsije međutim nije gubio pouzdanja u Boga pa ni kada faraon ni nakon devet nevolja nije htio pustiti narod Izraela da ode. Konačno je Mojsije naredio narodu da se pripremi na odlazak iz zemlje – svi su ga poslušali, i Bog ih je oslobodio. A danas? Koliko puta smo već doživjeli snagu

Božju? Unatoč svim napadima sotone, sačuvat ćemo pouzdanje u Boga i njega slušati. Uskoro ćemo konačno pobjeći sotoni.

Pavao se morao temeljito promijeniti. Sve što mu je ranije bilo sveto, odjednom je došlo u pitanje i postalo nevažno. On je međutim vjerovao Bogu i pouzdao se u njega te je nastavio svoj put kao alat Božji i poveo je Gospodinovu zajednicu prema otkupljenju. Sâm Sin Božji ga je poslao u svijet kao apostola i navjestitelja Evanđelja.

Slično se događa i nama danas. Bog nas šalje u svijet da svjedočimo o Radosnoj vijesti o Isusovom uskrsnuću, njegovom uzašašću na nebo i o njegovom ponovnom dolasku i da o tome javno govorimo. Krist će opet doći – tako je obećano! Bit ćemo poslušni Bogu iz strahopoštovanja, u svim prilikama života, uvijek i čitav život. Znamo da on sve vidi i sve zna. Možemo se pouzdati u njegovu moć. Tako ćemo doživjeti pobjedu s Kristom!

Zajedno sa svim apostolima svijeta srdačno vas pozdravljam,

Jean-Luc Schneider

Unatoč svim kušnjama svjedočimo svoju vjeru

S brda Corcovado, visokog 710 metara, na kojem je i kip Uskrsnulog Krista, pruža se divan pogled na Rio de Janeiro. U toj je brazilskoj metropoli Veleapostol Schneider 28. listopada 2015. slavio službu Božju.

Prva poslanica Korinćanima 16, 9

*„... jer su mi se otvorila velika vrata
za rad, a protivnika je mnogo.“*

Draga moja braćo i sestre, ove je riječi apostol Pavao uputio Korinćanima, a govori o svom predstojećem djelovanju. Bio je na putovanju i zaustavio se u Efezu. Odlučio je da tamo valja osnovati zajednicu. Potom je pisao Korinćanima: „Sada sam u Efezu i imam dojam da mi se ovdje nudi divna prilika za djelovanje, premda ima mnogo protivnika." Proteklih sam dana razmišljao o tome i smatrao sam to veoma zanimljivim te sam poželio saznati nešto više. Priču kako je tamo osnovao zajednicu nalazimo u Djelima apostolskim u glavama 19 i 20. Dok sam to čitao, misli su mi poletjele prema vama, draga moja braćo i sestre, ovdje u Brazilu, jer je situacija ovdje veoma slična. Mislio sam da bi to bila lijepa riječ za ovu srijedu navečer. Razmislimo malo! Pavao je dakle došao u Efez da bi tamo osnovao Crkvu. On je dakle ispovijedio svoju vjeru i ljudima navijestio Radosnu vijest. Efez je tada bio veliki grad, jedan od najvećih u ono vrijeme. Živjelo je u njemu više od 100 000 stanovnika, i samo je kojih dvanaest ljudi prihvatilo njegovo svjedočanstvo. Ne stotina, ne pedeset, već samo kojih dvanaest (Dj 19, 7). To je bilo sve! A ipak je Pavao tu vidio veličanstvenu priliku za svoj rad. Nije se obeshrabrio, nego je u sebi mislio da mora tu nešto napraviti ako ga već Bog šalje ovamo. A imao je doista mnogo protivnika.

Najprije je otišao Židovima. Živjela je tamo grupa vjernih Židova, i on je govorio s njima o Isusu Kristu, Sinu Božjem, i o svojoj misiji kao Kristov apostol. U Svetom pismu možemo čitati doduše da su „neki bili okorjeli te odbijali vjeru" (Dj 19, 9). Robovali su svojoj tradiciji i nisu prihvaćali poruku da je Isus Sin Božji i da je Pavao Kristov apostol. Znam da je malen broj djece Božje ovdje u Brazilu u usporedbi s brojem stanovnika ovoga grada i zemlje. Vi se trudite naviještati svoju vjeru, ali mnogi vjerni kršćani ne prihvaćaju tu novu poruku. Oni su robovi svoje vjere i svoje tradicije. Kažete li im da imamo žive apostole i da će Isus opet doći i da dušama na onome svijetu nudi otkupljenje, oni uzvraćaju da je takvo naučavanje strano njima i njihovoj tradiciji. Reći će vam da je to za njih neobično i da u to ne mogu vjerovati te da ostaju kod svoje vjere. Vjerujem da nema mnogo smisla

razuvjeravati ih. Vi to znate bolje od mene. Oni su zarobljeni u svojoj vjeri, i s takvim se stavom često susrećemo i protiv njega borimo. Prvi Pavlov problem bio je dakle u saznanju da je tek nekolicina prihvatila njegovu novu poruku.

Kao drugo oni koji su ionako bili čvrsto ukorijenjeni u svojoj vjeri nisu je se htjeli odreći. I onda se on okrenuo nekoj drugoj grupi. Bilo je među Židovima i onih koji su kao zazivači duhova obilazili naokolo i zlorabili ime Isusovo da bi liječili ljude (Dj 19, 13). Bio je to još jedan veliki problem za Pavla. Oni su zloupotrebljavali ime Isusa Krista. Vjerujem da smo svjesni da i danas mnogi zlorabe Isusovo ime da bi drugima tobože učinili život ugodnijim. Obećavaju im da će se obogatiti ako dođu u njihovu Crkvu i slijede Isusa. Da će se svi njihovi problemi raspršiti te da će imati zemaljski blagoslov. Problem

je što te poruke ne dolaze iz Evanđelja. Nije zbog toga Isus došao na zemlju. Ali se prema takvim razmišljanjima moramo znati postaviti. I ako nas netko pita ima li u našoj Crkvi čudesnih ozdravljenja i da li molimo da se ona dogode -

moramo im reći da mi pripremamo duše na Kristov ponovni dolazak. Teško uspijevamo približiti im našu poruku.

Treći problem koji je Pavao imao u Efezu predstavljali su zanatlije kojima je pomrsio račune. Bio se tamo naime razbuktao obrt i trgovina s malim srebrnim kopijama Artemidina hrama i taj je posao donosio veliku dobit. Neki je srebrnar okupio zanatlije i njihove pomoćnike i poručio im da ne smiju dozvoliti da propovijedi tog čovjeka dovedu njihove poslove na zao glas. I htjeli su ga prognati. I nama danas je poznat takav duh kojem je uvijek i na prvom mjestu stalo do novca. Mnogi govore kako moraju zarađivati novac kako bi nešto uštedjeli. Da moraju teško raditi da bi stekli novac i da stoga nemaju vremena za Boga. Za druge pak Evanđelje predstavlja opasnost za njihov posao, jer misle da se ne može živjeti Kristovo Evanđelje i voditi neki svoj posao. Samo im nemoj govoriti da moraju biti pošteti! Ostavi ih na miru s takvim stvarima. Ne žele s time imati posla, već samo trčati za novcem. Evanđelje Isusa Krista sputava ih u njihovim poslovima. Oni ga ne prihvaćaju. Takvo je bilo okruženje u kojem se kretao Pavao.

*Imamo veličanstvenu priliku
učiniti nešto za Gospodinovo djelo.
To vrijedi za sve ljude širom svijeta.*

Zapravo bi bio mogao reći: „Ako je tako, mogu odmah zaboraviti na sve svoje naume. Naprosto ih je suviše teško sprovesti. Većina želi ostati u svojim starim tradicijama i ne prihvaća novu poruku. Drugi se opet zanimaju za Isusa Krista samo zato jer se nadaju boljem životu. A drugi su opet zainteresirani samo kako zaraditi novac." Ako sve to imamo na umu, još nam je zanimljivija Pavlova reakcija: „... jer su mi se otvorila velika vrata za rad..." On je unatoč svemu vidio veliku priliku da tamo djeluje. Takvo mu je shvaćanje bilo moguće zahvaljujući velikoj vjeri koju je imao. Mislio je da je Božja volja bila da tamo tako djeluje, ako ga je već poslao u taj kraj.

Braćo i sestre, isto vrijedi i za nas danas i ovdje. Imamo veličanstvenu priliku učiniti nešto za Gospodinovo djelo. To vrijedi za sve ljude širom svijeta. Neki se od vas sada možda pitaju kako mogu reći tako nešto. Objašnjenje je veoma jednostavno: Gospodin Isus nije još ponovo došao, jer njegovo djelo nije još dovršeno.

On je poslao apostole na zemlju da ovdje djeluju. Kad to djelo bude dovršeno, on će opet doći. A sve dok ne dođe, znači da još ima posla za nas. Djelovanje apostola na zemlji je znak da još imamo priliku djelovati i naviještati Evanđelje.

Još je moguće – a to je i volja Božja – da ljudi postanu djeca Božja. Sve dok apostoli djeluju na zemlji, tako će i biti. A budući da ovdje u vašoj zemlji djeluju apostoli, mislim - i vjerujem - da je to moguće i ovdje u vašoj zemlji.

Pogledajmo sada kako je Pavao uspio. Kao prvo nije prestao govoriti o Isusu Kristu i svjedočiti svoju vjeru. Bog to očekuje i od nas. Želimo svjedočiti svoju vjeru. Naravno da ne trebamo sada svi krenuti na plažu i tamo pričati ljudima o našoj vjeri. Nitko nas ne bi slušao. Najvjerojatnije bi nam se smijali. Ali u svom svakodnevnom okruženju trebali bismo naravno svjedočiti, na primjer: „Znaš, vjerujem da mi je Bog pomogao. Sjećaš se da sam prošli tjedan imao poteškoća. Otišao sam u crkvu i na službi Božjoj sam primio snagu i utjehu.” Nitko se neće smijati kad primijeti da je to točno i da sam prošli tjedan još bio tužan, a da sam sada očito mnogo bolje. A zašto? Zato jer sam bio na službi Božjoj. Možemo naravno govoriti i o svojim vjerskim doživljajima. Na taj način sijemo sjeme. Činit ćemo poput Pavla. Za njega je bilo posve normalo govoriti o svojoj vjeri,

*Želimo pokazati
da s Bogom ništa
nije nemoguće.*

svojim iskustvima i kako mu je Gospodin pomogao. Pavao je učinio još nešto. Bog je po njemu učinio neobična čudesa (Dj 19, 11). Ljudi su govorili: „Ovaj čini čudesa. Mora biti čovjek Božji.” Znam da nitko od nas ne može činiti čudesa i tako liječiti

ljude. Ali to niti nije vrsta čudesa kakva Bog od nas očekuje. Čudesa koja mi možemo činiti, takve su naravi da ih drugi ljudi smatraju nemogućima. Kao što je na primjer naše zračenje smirenošću i pouzdanjem čak i kada nam je teško i mukotrpno. Biti Bogu zahvalan i

vjeran pa makar sve u našem životu bilo naopako. To su stvari koje mnogi ljudi ne razumiju i očekuju da čovjek u takvom stanju bude zapravo žalostan i utučen, a unatoč svemu on zrači mirom i pouzdanjem. Za mnoge ljude je to pravo čudo. A takva čudesa mogu činiti sva djeca Božja.

Još je jedna čudesna pojava što smo u vjeri i u ljubavi jedinstveni unatoč velikim razlikama. Kad ljudi pogledaju naše zajednice, čude se da su njezini članovi različiti, da ima bogatih i siromašnih, školovanih i manje školovanih, a ipak su svi jedinstveni i složni. I pitaju se kako uspijevaju u tome? Veliko je to čudo posebno u današnje vrijeme. Ljudi ne razumiju kako mi u tome uspijevamo. Tako gledano, mi možemo učiniti mnoga čudesa. Za većinu ljudi je apsolutno nevjerojatno gledati da opraštamo nekome tko nam je nanio neku bol ili uvredu. Neki se čak usude reći: „To je ludo. To nije moguće. Normalan čovjek ne bi to nikada učinio.“ Mi im možemo odgovoriti da ni nama samima to nije moguće, ali da nam je s Bogom sve moguće. Želimo pokazati da s Bogom nije ništa nemoguće. Upravo je to učinio i apostol Pavao.

On je učinio još nešto. Tri je godine bio u Efezu te je s tamošnjim ljudima dijelio radost i patnju. Čak je plakao s njima. To je također čaroban način kako ispovijediti svoju vjeru i navijestiti poruku. U svijetu koji postaje sve sebičniji, mi smo u stanju dijeliti sa svojim bližnjim sve njegove radosti i patnje. Kad vidimo da drugi pate, nastojimo ih utješiti. Nastojimo im pomoći i podariti im trajan mir i radost. Pavao je to učinio tri godine u Efezu i ljudi su to primijetili. Mislili su kako taj čovjek ne propovijeda samo neku novu teoriju, nego da stvarno s njima i dijeli njihovu patnju i plače zajedno s njima. Isto tako možemo i mi svjedočiti svoju vjeru, tako da pomognemo nositi patnju drugih, pa makar i ne bili novoapostolske vjere. Našem svijetu su potrebni

U svijetu koji postaje sve sebičniji mi smo u stanju dijeliti sa svojim bližnjim njegove radosti i patnje.

ljudi koji pomažu drugima nositi njihove patnje.

Četvrta točka zbog čega je Pavao bio tako snažan. Sam je kasnije rekao: „Pokazao sam da nisam djelovao iz vlastitog interesa. Sve što sam činio, nisma činio ni za novac ni za slavu“. Ljudi moraju spoznati da je i s nama isti slučaj. Moraju znati da nismo zainteresirani samo da poraste broj članova ili da se poboljšaju primanja za našu Crkvu. A to doista i nije naš glavni interes. Mi želimo Gospodinovu slavu dijeliti sa svojim bližnjim iz ljubavi prema njemu. To je naš jedini motiv. Neki ljudi misle da će spasiti svoju dušu ako pozovu mnoge i oni postanu članovi Crkve. Da li je to pravi motiv? Mislim da nije i to iz dva razloga. Kao prvo takvi ljudi misle da si mogu zavrijediti otkupljenje. Ali otkupljenje se ne može zaslužiti pa čak ni kad bi nam uspjelo da stotinu ljudi po našoj zaslugi

prihvati novoapostolsku vjeru. Kao drugo Bog od nas traži da ljubimo svog bližnjega. Ali ako je moj motiv samo u tome da steknem vlastito otkupljenje, a ništa ne činim iz ljubavi prema duši mog bližnjega, nemam nikakve zasluge. Buduća Kristova zaručnica ispunjena je ljubavlju za Boga i bližnjega. Ja ljubim svog bližnjega. Sve što imam želim dijeliti s njime.

Potpuno sam uvjeren da ljudi mogu osjetiti tu razliku. Oni slute kad netko želi samo da pristupe njegovoj Crkvi, bez obzira iz kojeg razloga; slute također kad netko želi da dođu u njegovu Crkvu jer im želi dati udjela u Isusu Kristu; vide njegovu želju da s njima podijeliti blagoslov i slavu Božju, osjećaju da sve to čini jer ih ljubi

Propovijed su nadopunili okružni apostol Rüdiger Krause (Njemačka) i apostol Reinaold Milczuk (Brazil). Veleapostol i apostol Milczuk (lijevo) u razgovoru s jednom sestrom.

Veleapostol Schneider, apostol Milczuk i okružni apostoli Krause i Montes de Oca (slijeva na desno) pozdravljaju se nakon službe Božje.

Vidite dakle da se nalazimo u sličnoj situaciji u kakvoj je bio i apostol Pavao. A poruka Duha Božjega večeras glasi: „Ne očajavajte zbog toga! Vjerujte u djelovanje živih apostola. Dok oni djeluju, moguće je naći još duša koje čekaju za otkupljenjem – na ovom i na onom svijetu.“ Govorit ćemo o svojoj vjeri, o svojim vjerskim iskustvima i o svemu što doživimo na službi Božjoj. Želimo činiti čudesna – stvari za koje drugi ljudi smatraju da nisu moguća, a koje smo mi u stanju učiniti. Mi smo čak i u nevoljama i tjeskobama radosni. Puni smo pouzdanja, možemo oprostiti. Možemo prinostiti žrtve čak i kada ništa nemamo. Unatoč svim razlikama, mi smo jedno. S Bogom ništa nije nemoguće. I konačno želimo sa svojim bližnjim dijeliti radost i patnju, i pokazati mu da ne djelujemo iz osobnog interesa, nego iz ljubavi. Imamo veličanstvenu priliku učiniti nešto za Gospodinov narod. To vrijedi posvuda po svijetu. Želimo pokazati da s Bogom ništa nije nemoguće.

TEMELJNE MISLI

Svjesni svoje zadaće i potaknuti ljubavlju prema bližnjemu, svjedočimo svoju vjeru riječima i djelima unatoč svim osporavanjima. Uzor nam je apostol Pavao:

- Pavao nije prestao svjedočiti svoju vjeru.
- Bog je preko Pavla činio čudesna.
- Pavao je mogao dijeliti s ljudima radost i patnju.
- Pavao nije djelovao iz osobnog interesa nego iz ljubavi.

U svijetu koji postaje sve sebičniji, mi smo u stanju dijeliti sa svojim bližnjim njegove radosti i patnje.

Sakramenti

U rujnu 2015. godine izišao je Katekizam Novoapostolske Crkve u pitanjima i odgovorima. Od ukupno 750 pitanja i odgovora community djelomično predstavlja neke od njih - u ovom broju govorimo u sakramentima i o životu nakon smrti.

Što su sakramenti?

Sakramenti su temeljno posredovanje Božje milosti. U tim svetim činima – koje čovjek obavlja nad drugim čovjekom – Bog poklanja primatelju spasenje.

Čemu služe sakramenti?

Sakramenti služe da čovjek stekne spasenje: on po sakramentima ulazi u zajedništvo života s Bogom i u njemu ostaje sačuvan. Primanje triju sakramenata - Svetog krštenja vodom, Svetog zapečaćenja i Svete večere - otvara čovjeku mogućnost da se sjedini s Kristom o njegovom ponovnom dolasku.

Što se događa po Svetom krštenju vodom?

Po Svetom krštenju vodom temeljito se mijenja čovjekov odnos prema Bogu. Ispiranjem istočnoga grijeha krštenik izlazi iz odvojenosti od Boga i ulazi u blizinu Božju, postaje kršćaninom. Po svojoj

vjeri i po svjedočenju za Krista krštenik pripada Kristovoj Crkvi.

Što je Isus rekao svojim apostolima o krštenju?

Nakon svog uskrsnuća Isus je poslao svoje apostole riječima: „Zato idite i učinite sve narode učenicima mojim! Krstite ih u ime Oca i Sina i Duha Svetoga" (Matej 28, 19)! Krštenje spada dakle među zadaće apostola. Pritom se pod pojmom „krštenje" u Novom zavjetu često podrazumijeva krštenje vodom i Duhom Svetim (usp. Djela apostolska 8, 14 i sl). Sveto krštenje vodom i Sveto krštenje Duhom su tijesno povezani.

Tko može primiti Sveto krštenje vodom?

Svaki čovjek može primiti Sveto krštenje vodom. Preduvjet je da vjeruje u Isusa Krista i njegovo Evanđelje.

Vrijedi li krštenje obavljeno u nekoj drugoj crkvenoj zajednici?

Krštenje vodom je moguće i valjano u svim područjima jedne Kristove Crkve. Ono je prvi korak na putu prema potpunom otkupljenju. Krštenje vodom u ime Boga, Oca, Sina i Duha Svetoga, valjano je bez obzira gdje bilo obavljeno. Krštenje vodom povjereno je tako Crkvi kao općoj. Razlog za to leži u Božjoj volji da se svi ljudi spase.

Iz čega se izvodi pojam „Sveta večera“?

Pojam „Sveta večera“ ukazuje na situaciju u kojoj je Isus Krist utemeljio taj sakrament: večer uoči svog razapinjanja slavio je zajedno sa svojim učenicima pashalnu večeru.

Što se događa prilikom posvete hostija?

Posvetom hostija (consecratio) postaju u njima prisutni tijelo i krv Kristova. Kruh i vino se kroz posvetu ne mijenjaju u svojoj supstanci, to znači da se ne preobražuju. Štoviše, kruhu i vinu se pridružuje supstanca tijela i krvi Kristove. Taj se događaj označava kao „konsupstancija“. Kod Svete večere kruh i vino nisu ni slike ni simboli za Isusovo tijelo i krv, nego su Isusovo tijelo i njegova krv nakon posvete stvarno prisutni.

Je li žrtva Isusa Krista prisutna u Svetoj večeri?

Žrtva Isusa Krista je sadržana u Svetoj večeri. Ta žrtva se međutim ne ponavlja, ona je prinijeta „jednom zauvijek“ (Heb 10, 10, 14).

Koje učinke ima Sveta večera?

Sveta večera donosi pristo zajedništvo s Isusom Kristom. Ona posreduje biće i snagu Sina Božjega. Blagovanje Svete večere služi osim toga jedinstvu

vjernika, jer se po njoj zajedno razvijaju u biće Isusa Krista. Tako je Sveta večera važno sredstvo za pripremu na Kristov ponovni dolazak.

Što je Sveto zapečaćenje?

Sveto zapečaćenje je sakrament po kojem vjernik pod polaganjem ruku i molitvom apostola prima dar Duha Svetoga. On tim činom postaje dijete Božje i pozvan je ubrojiti se među prvence.

Kako se udjeluje sakrament Svetog zapečaćenja?

Sakrament Svetog zapečaćenja udjeljuje apostol tako što kršteniku u ime Boga, Oca, Sina i Duha Svetoga posreduje dar Duha Svetoga. Pritom moli i i polaže ruke na glavu kršenika .

Koji su učinci Svetog zapečaćenja?

Pri Svetom zapečaćenju čovjek se trajno ispunja Duhom Svetim. Bog mu daje udjela u svom biću; pritom se čovjeku daruju Božja snaga, Božji život i Božja ljubav: „... jer je ljubav Božja izlivena u našim srcima po Duhu Svetom koji nam je dan“ (Rim 5, 5). Zapečaćenik postaje svojina Božja; Duh Božji se trajno nastanio u njemu (usp. Rim 8, 9). Čovjek je sada dijete Božje, pozvan je među prvence. Ponovno rođenje trenutno donosi Božje posinstvo a u budućnosti pripadnost među prvence. Vjernik kao dijete Božje je Božji baštinik i subaštinik Kristov. Zahvaljujući „djetinjem duhu“ koji po Svetom zapečaćenju djeluje u u njemu, čovjek zaziva Boga s puno pouzdanja „dragi Oče“. Ako zapečaćenik dopušta Duhu Svetom da se razvija u njemu, on usvaja božanske kreposti. Slikovito su nazvane „plod Duha Svetoga“ (usp. Gal 5, 22).

Život nakon smrti

Ima li života nakon smrti?

Ima; čovjek je i tjelesno i duhovno biće; on je jedinstvo tijela, duše i duha. Čovjekovo tijelo je smrtno, ono podliježe prolaznosti. Uzet je iz zemlje i vratit će se u zemlju (Post 3, 19). Duša i duh međutim žive i nakon tjelesne smrti, oni su dakle besmrtni. Čovjekova osobnost – ono najbitnije i osnovno što ga je činilo čovjekom, što je doživljavao, osjećao, vjerovao i mislio – ostaje i nakon njegove tjelesne smrti.

Jer Bog je stvorio čovjeka za neraspadljivost, i učinio ga na sliku svoje besmrtnosti" (Mudr 2, 23).

Što je smrt?

Razlikujemo između čovjekove tjelesne i duhovne smrti. Tjelesna smrt znači kraj života na zemlji.

Kad nastupi smrt, duša i duh napuštaju tijelo. Duhovna smrt je odvajanje čovjeka od Boga. Ona je posljedica grijeha. Kad Biblija govori o „drugoj“ smrti (usp. Otk 20, 6; 21, 8), misli se na odvojenost od Boga koja će biti konačna nakon posljednjeg suda.

Posljednji sud: „... jer je plaća grijeha smrt, a milosni dar Božji jest život vječni u Kristu Isusu, Gospodinu našem.“ Rim 6, 23

Tko ima vlast nad smrću?

Trojedini Bog je gospodar nad životom i smrću. Isus Krist je svojim uskrsnućem pobijedio smrt. Time je čovjeku omogućio pristup u vječni život: „On uništi smrt i obznani život i besmrtnost Radosnom vijesti“ (2 Tim 1, 10).

Kakvo značenje ima uskrsnuće Isusa Krista?

Uskrsnuće Isusa Krista osnova je za uskrsnuće mrtvih. Budući da je on uskrsnuo, uskrsnut će i mrtvi, jedni za vječni život, drugi za sramotu, za vječnu gadost" (Daniel 12, 2).

„Pazite! Kazujem vam tajnu: svi nećemo umrijeti, ali ćemo se svi preobraziti, u jedan hip, u tren oka, na glas posljednje trube; zatrubit će truba i mi ćemo se preobraziti." 1 Kor 15, 51.52

Ima li u Svetom pismu tekstova koji ukazuju na život nakon smrti?

Već se u Starom zavjetu nagovješćuje život nakon tjelesne smrti, a u Novom zavjetu ima više svjedočanstava o njemu. Na primjer u Prvoj Petrovoj poslanici 3, 19.20 stoji zapisano: „U duhu je otišao [Isus Krist] propovijedati duhovima koji su se nalazili u tamnici, onima koji su nekoć bili nepokorni kad ih je Božja strpljivost uporno čekala, u vrijeme Noe, kad se gradila lađa u koju se skloni mali broj – svega osam duša – i bi spašen vodom."

Gdje se nalaze ljudi nakon tjelesne smrti?

Duša i duh ljudi koji su umrli, dolaze u boravište, u svijet mrtvih. Nazivamo ga još i „onostrani svijet".

Ima li reinkarnacije mrtvih?

Nema. Predodžbe o ponovljenom životu na zemlji (reinkarnaciji) bilo kao čovjek, životinja ili biljka proturiječe biblijskim izričajima a time i sadržaju Evanđelja. „I kao što je ljudima određeno samo jedanput umrijeti ..." (Heb 9, 27).

Pojmom „reinkarnacija" nazivaju se predodžbe o ponovom rađanju čovjeka u različitim oblicima, što nije spojivo s kršćanskom naukom.

Možemo li stupiti u vezu s pokojnicima?

S pokojnicima se povezujemo kada ih se spominjemo i kad molimo za njih. Bog je zabranio da se zazivanjem ili ispitivanjem mrtvih povezujemo s pokojnicima; time se čini grijeh: „Neka se kod tebe ne nađe nitko tko bi ... zazivao duhove ... ili se obraćao na pokojnike. Jer tko god

takvo što čini, gadi se Gospodinu" (Pnz 18, 10-12).

Kakvo je stanje duša na onome svijetu?

Stanje duša na onom svijetu ovisi o tome jesu li blizu Bogu ili daleko od njega. Čovjekova duša nije po njegovoj tjelesnoj smrti doživjela nikakvu promjenu. Vjera ili nevjera, pomirljivost ili nepomirljivost, ljubav ili mržnja obilježavaju čovjeka na ovom i onom svijetu, . Takva se stanja spominju i u Isusovoj prisposobi o bogatašu i siromašnom Lazaru (usp. Luka 16, 19-31), kad se govori o smirenosti jednog i mukama drugog. Pokojni mogu biti svjesni svog stanja. Oni koji podnose patnje nadaju se pomoći.

Je li stanje duša na onom svijetu promjenjivo?

Stanje duša na onom svijetu može se nakon Kristove žrtve promijeniti na dobro. Isus Krist je nakon svoje smrti otišao u podzemlje i tamo propovijedao. Propovijed Evanđelja sadrži mogućnost promjene za onoga tko je u vjeri prihvaća. Spasenje se dakle može steći još i nakon čovjekove tjelesne smrti.

Kako je moguća promjena duša na onome svijetu?

Duše na onome svijetu koje nikada nisu čule za Evanđelje, ni primile oprostjenje grijeha ni sakramente, nalaze se u stanju koje ih udaljuje od Boga. To se stanje može prevladati vjerom u Isusa Krista i po njegovoj žrtvi kao i primanjem sakramenata.

Možemo li pokojnima pomoći do spasenja?

Možemo se zagovorom zauzeti za neotkupljene duše i moliti Gospodina da im pomogne. Isto tako možemo moliti da duše povjeruju u Isusa Krista i da budu otvorene i spremne prihvatiti spasenje koje im Bog želi podariti. Budući da mrtvi i živi u Kristu čine zajedništvo, oni će na ovom i na onom svijetu djelovati u Kristovom duhu, to jest molit će za neotkupljene duše. Samo otkupljenje događa se jedino po Isusu Kristu.

Pojam „ovostranost" odnosi se općenito na sva područja, sve događaje i sva stanja unutar materijalnog svijeta.